

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/105/2017
Identifikačné číslo spisu:	5305208376
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5305208376.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Q. J., bývajúcej v I., zastúpenej JUDr. Miroslavom Korchom, advokátom so sídlom v Humennom, Kukurelliho č. 1505/50, proti žalovanému Lesnému spoločenstvu Kysučné s.r.o., so sídlom v Makove č. 121, IČO: 36 005 843, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík s.r.o., so sídlom v Čadci, Potočná č. 2835/1A, o zaplatenie 1 108,68 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 13 C 33/2006, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. novembra 2016 sp. zn. 8 Co 226/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. marca 2016 č. k. 13 C 33/2006-336 návrh zamietol a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 567,68 € v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet jeho právneho zástupcu. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala voči žalovanému zaplatenia nájomného za rok 2003 vo výške 1 108,68 € s príslušenstvom titulom nájomnej zmluvy uzavretej medzi ňou a žalovaným 4. januára 2000, ktorej predmetom boli spoluvlastnícke podiely v pozemkoch zapísaných na LV č. XXXX, kat. úz. Q., nadobudnutých žalobkyňou od jej otca X. J. darovacou zmluvou uzavretou 19. septembra 2000, ktorej vklad bol povolený príslušnou správou katastra 13. novembra 2000 pod č. V 1901/2000. Súd prvej inštancie mal za to, že nájomná zmluva medzi žalobkyňou a žalovaným je absolútne neplatným právnym úkonom. Poznamenal, že žalobkyňa v čase uzavretia nájomnej zmluvy nebola vlastníčkou predmetu nájmu, preto ním podľa § 123 Občianskeho zákonníka nemohla ani disponovať. Žalobkyňa uzavretie inej nájomnej zmluvy netvrdila, preto jej nevzniklo právo na zaplatenie nájomného podľa § 671 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalobkyňa tak nebola aktívne vecne legitimovaná domáhať sa plnenia na základe uvedenej nájomnej zmluvy. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že nadobudla aktívnu vecnú legitimáciu na vymáhanie zmluvného nároku - nájomného na základe odstúpenia od darovacej zmluvy z 20. júna 2013, v rámci ktorého sa účastníci dojednali, že úžitky z nehnuteľnosti do dňa odstúpenia od zmluvy patria žalobkyni, súd prvej inštancie konštatoval, že nakoľko darovacia zmluva bola neplatná, je neplatné aj odstúpenie od nej, keď platným spôsobom možno odstúpiť len od platného právneho úkonu.

Rovnako je podľa záveru okresného súdu právne irelevantné postúpenie práva na nájomné X. J. na žalobkyňu, nakoľko sa X. J. nestal nositeľom práva na zaplatenie nájomného za spoluvlastnícky podiel žalobkyne, ktorý bol predmetom nájomnej zmluvy zo 4. januára 2000 a ktorý je predmetom tohto konania. Súd prvej inštancie poznamenal, že X. J. mal uzavretú nájomnú zmluvu na svoje spoluvlastnícke podiely v predmetných nehnuteľnostiach, ktoré netvoria predmet tohto konania a na žalobkyňu nemohol platne postúpiť právo na zaplatenie nájomného za rok 2003 z podielov žalobkyne, keď nebol nositeľom tohto práva. Uzavrel, že tvrdenia žalobkyne v žalobe zároveň neumožňujú posúdiť nárok ako bezdôvodné obohatenie podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, keď žaloba neobsahuje tvrdenie o neplatnosti, resp. neexistencii platnej nájomnej zmluvy a nárok je uplatnený ako zmluvný nárok na nájomné. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016; ďalej len „O.s.p.“). Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa.

2. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 29. novembra 2016 sp. zn. 8 Co 226/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a vyslovil, že žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v potrebnom rozsahu, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a prejednávajúcu vec v podstate aj správne právne posúdil. Poznamenal, že súd prvej inštancie správne nájomnú zmluvu, od ktorej žalobkyňa odvodzovala peňažný nárok uplatnený voči žalovanému v tomto konaní, vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon, nakoľko žalobkyňa v čase uzatvorenia nájomnej zmluvy nebola spoluvlastníčkou nehnuteľností, ktoré boli jej predmetom a nepreukázala ani iné právo, ktoré by ju nájomnú zmluvu oprávňovalo uzatvoriť. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie. S konštatovaním súdu prvej inštancie o nemožnosti priznať žalobkyni na základe vymedzenia skutkového stavu v podanej žalobe nárok z iného titulu, najmä z titulu bezdôvodného obohatenia, sa nestotožnil a poznamenal, že uvedené však nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Uviedol, že priznať žalobkyni nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia spojené s užívaním nehnuteľností v jej (spolu)vlastníctve žalovaným v prípade, ak by bola nájomná zmluva posúdená ako neplatný právny úkon, by bolo možné za predpokladu, že by žalobkyni svedčilo vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v rozhodnom období, t. j. v roku 2003. Konštatoval, že vychádzajúc z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie však nie je možné považovať žalobkyňu za vlastníčku predmetných nehnuteľností v spornom období (rok 2003). Aj keď žalobkyňa bola v roku 2003 zapísaná ako podielová spoluvlastníčka predmetných nehnuteľností na základe darovacej zmluvy V 1901/2000, účastníci uvedenej darovacej zmluvy od tejto dohodou z 20. júna 2013 odstúpili, a to s účinkami ex tunc (t. j. od počiatku). Žalobkyňu tak nemožno považovať za (spolu)vlastníčku predmetných nehnuteľností v rozhodnom období, t. j. v roku 2003 a nič na tom nemení skutočnosť, že v súčasnosti je žalobkyňa opäť vedená na LV č. XXXX pre kat. úz. Q. ako spoluvlastníčka nehnuteľností, keď tieto nadobudla na základe novej darovacej zmluvy zavkládovanej 26. júna 2013 pod V 2231/13. Uviedol, že na základe tohto právneho úkonu možno považovať žalobkyňu za spoluvlastníčku predmetných nehnuteľností až počnúc dňom 26. júna 2013. Vychádzajúc z uvedených skutočností nevzniklo žalobkyni voči žalovanému za rok 2003 či už právo na nájomné alebo na vydanie bezdôvodného obohatenia. K námietke žalobkyne, že podľa obsahu dohody o odstúpení od darovacej zmluvy V 1901/2000 úžitky z nehnuteľností do dňa odstúpenia patria jej, z ktorého dôvodu je aktívne vecne legitimovaná, odvolací súd vyhodnotil takéto dojednanie za neurčité. Uviedol, že § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné vykladať tak, že podľa označeného ustanovenia platí zákonná fikcia, že odstúpením od zmluvy táto sa ruší ex tunc, ibaže právnym predpisom alebo dohodou účastníkov nie je určený iný (neskorší) dátum ukončenia zmluvného vzťahu, t. j. uvedené ustanovenie sa vzťahuje len na časovú pôsobnosť odstúpenia. V súvislosti s uplatnením nároku spojeného s odstúpením od darovacej zmluvy zároveň odvolací súd dodal, že uplatnenie tohto nároku by nezodpovedalo skutkovému stavu vymedzenému v žalobe, ale išlo by o iný nárok založený na inom skutkovom základe, rovnako ako v prípade uplatnenia si nároku na základe postúpenia pohľadávky voči žalovanému žalobkyni jej právnym predchodcom. Žalobkyňa v priebehu konania nepodala riadny návrh na pripustenie zmeny návrhu na základe iných skutkových tvrdení než boli uplatnené v žalobe, i keď v priebehu konania produkovala viacero podaní, v ktorých si uplatnený nárok uplatňovala na základe iného právneho posúdenia, žiadne z týchto podaní nebolo možné posúdiť ako návrh na pripustenie zmeny návrhu, keď posúdenie týchto podaní ako návrhov na pripustenie zmeny návrhu podľa § 95 O.s.p. namietala. Poznamenal, že nemožno

prítom opomenúť, že súd prvej inštalácie napriek tomu uvedené podania ako zmenu návrhu vyhodnotil a tieto zamietol. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštalácie o nepreukázaní aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne a napadnutý rozsudok súdu prvej inštalácie podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako vecne správny potvrdil. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštalácie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na § 420 písm. f/ a na § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. K jednotlivým dovolacím dôvodom v podrobnostiach žalobkyňa uviedla, že podľa jej presvedčenia je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nepreskúmateľné z dôvodu, že odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia nereagoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 157/2014, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co 479/2012, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že právny názor odvolacieho súdu o absolútnej neplatnosti darovacích zmlúv nebol správny. Mala za to, že odvolaciemu súdu po rozhodnutí najvyššieho súdu ušlo pozornosti aj § 130 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uviedla, že jednoznačne do momentu odstúpenia od darovacej zmluvy žalobkyňa nakladala s predmetom daru v dobrej viere ako vlastníka, o čom jej svedčil nielen nadobúdaci právny titul, ale aj všetky vonkajšie okolnosti, a teda bola dobromyseľná a rozhodne bola aj oprávnenou držiteľkou. Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobkyne uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštalácie je vecne a právne správne, zákonné, riadne odôvodnené, presvedčivé, pričom rešpektuje právo strán sporu na spravodlivý proces. Z uvedeného dôvodu navrhol, aby dovolací súd podané dovolanie ako neprípustné odmietol alebo ako nedôvodné zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštalácia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. V danom prípade žalobkyňa prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje popri sebe z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a (zároveň) aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

10. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne

konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 422 CSP, ktoré na základe zásady *ratione valoris* vyjadruje tzv. majetkový cenzus a upravuje (ne)prípustnosť dovolania v tzv. bagateľných veciach. Podľa § 422 ods. 1 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 je prípustné, ak a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, na príslušenstvo sa neprihliada, b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranu slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy, na príslušenstvo sa neprihliada, c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmena a/ a b/. Podľa § 422 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

13. V prejednávanej veci sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala zaplata nia nájomného za rok 2003 vo výške 1 108,68 € s príslušenstvom. Súd prvej inštancie rozsudkom z 24. marca 2016 č. k. 13 C 33/2006-336 žalobu zamietol a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania. Krajský súd v Žiline rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý napadnutý dovolaním žalobkyne, potvrdil.

14. So zreteľom na § 422 ods. 1 písm. a/ CSP bolo potrebné vo vzťahu k rozhodnutiu o peňažnom plnení - 1 108,68 € s príslušenstvom - vyriešiť otázku, či prípustnosť dovolania nie je vylúčená výškou peňažného plnenia, o ktorej bolo rozhodnuté odvolacím súdom. Peňažné plnenie, o ktorom bolo v danej veci rozhodnuté, neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy, ktorá ku dňu podania žaloby (23. decembra 2005) predstavovala sumu 229,04 €, jej desaťnásobok 2 290,40 €. Dovolanie žalobkyne tak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom desaťnásobok minimálnej mzdy. Na danú vec sa teda vzťahuje § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, ktoré prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP vylučuje.

15. Najvyšší súd v súlade s vyššie uvedenými závermi posudzoval prípustnosť dovolania žalobkyne v danom prípade iba z hľadiska ňou tvrdenej procesnej vady zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP); v rámci dovolacieho prieskumu teda nepristúpil k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia dovolateľky, že jej mimoriadny opravný prostriedok je prípustný tiež podľa § 421 CSP.

16. V danom prípade dovolateľka uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP z dôvodu, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné.

17. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Dovolací súd v súvislosti s námietkou nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016 (dovolanie bolo podané 16. mája 2017), ktorého právna veta znie : „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa §

237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Dovoláním napadnuté rozhodnutia dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, podávajú jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho problému, vysvetľujú svoje argumenty, ktoré ich viedli k definitívnemu záveru o nedôvodnosti podanej žaloby (jeho správnosťou sa dovolací súd nezaoberal). Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Prijaté právne závery odvolacieho súdu a rovnako i súdu prvej inštancie sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 CSP. K námietke dovolateľky, že odvolací súd primerane nereagoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 157/2014, dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky, k dovolaciemu konaniu vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 6 Cdo 157/2014 s a dostatočným spôsobom vyjadril a s touto námietkou sa vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie (viď str. 6 a 7 rozsudku súdu prvej inštancie). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd a rovnako súd prvej inštancie neodôvodnili svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

19. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie v danej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

20. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.